

Mirův příběh

Jmenuji se Miro, jsem z východního Slovenska a už pár let žiji mimo Slovensko. Studoval jsem na vysoké škole pedagogiku, kombinaci tělesná výchova a etika. Nějak mě to však nebavilo a po dvou letech jsem si uvědomil, že stejně i kdybych školu dokončil, nikdy bych se svým titulem neživil. Jednak mě učení malých dětí velmi nelákalo a už vůbec ne za ty mizerné platy, které nabízí slovenské školství.

Po dvou letech studia jsem neměl jasnou představu, co se životem. Rozhodl jsem se, že si vyčistím hlavu a začnu chvíli pracovat, rozmyslím si, co vlastně chci a přihlásím se na nějakou jinou vysokou školu. Realita se od mých představ dost lišila, to vám řeknu. Pocházím z Medzilaboriec a na výšku jsem chodil do Prešova. Normální práce se mi nerýsovala ani tam, ani tam. Zkoušel jsem pracovat na stavbě. Byla to však těžká dřina za pár eur, samozřejmě, že načerno. Pak jsem pracoval ve skladu - tam to bylo podobné.

Dva kamarádi ze základky se takto protloukali už pár let, vlastně od té doby, co skončili střední. Ani jeden si nenašel práci v oboru, který studoval. Jednou byli nezaměstnaní, jindy vykonávali za pár drobných těžkou nekvalifikovanou práci. V Medzilaborcích normální věc. Rozhodli jsme se proto všichni tři, že opustíme tuto Slovenskou mizérii, dřít můžeme i v zahraničí, ale za lepší peníze. Mým plánem bylo vydělat trochu peněz a vrátit se zpět na Slovensko, a jak jsem již řekl, zkusit studovat nějakou jinou vysokou školu.

Před sedmi lety jsme odešli do Irska. Rozhodli jsme se, že raději než bloudit v neznámé zemi to celé necháme na agenturu. Ta sehnala práci i ubytování. Ubytovali nás v nepříliš přitažlivé ubytovně, na jednom pokoji nás bydlelo šest a neustále to tam smrdělo. Dělali jsme v balírně masa. Celé dny jsme se probírali v tunách surového kuřecího a krůtího masa. Kamarád Peter uměl jakž takž anglicky, ale já ani Juraj jsme na tom s angličtinou nebyly bůhvíjak dobře. V práci nám to ale nevadilo. Výdělek? Nesrovnatelně vyšší než na Slovensku.

Postupně jsem pochytával angličtinu a začal jsem se poohlížet po jiné práci. Našel jsem si práci ve skladu s textilem, kde jsem vyřizoval objednávky. Plat? Ještě vyšší, tentokrát jsem totiž nešel přes agenturu, která vás umí někdy pořádně obrát o peníze. Přestěhovali jsme se s kamarádama do činžáku, kde se to však podobně jako na ubytovně hemží různými národnostmi. Na Iry tam natrefíte jen zřídka.

Jaksi jsem si tu zvykl. Na lepší peníze, vyšší komfort života obecně. Našel jsem si zde i přítelkyni - Polku. Polská komunita je v Irsku pořádně silná. Irština je dnes dokonce až třetím nejpoužívanějším jazykem v zemi - po angličtině a polštině. Vadí mi však přístup některých Irů, kteří se k cizincům nechovají velmi přívětivě. Moje přítelkyně pracuje v supermarketu a stalo se jí, že zákaznice udělala cirkus, protože nechtěla být obsloužena cizinkou. Mnozí Irové jsou však k imigrantům shovívavější. Z Irska se totiž v minulosti kvůli chudobě odstěhovali miliony obyvatel a mnoho Irů má příbuzné někde v zahraničí.

Občas se přijedu podívat na Slovensko, tak jednou do roka, alespoň na Vánoce. V rodném městě však už pořádně nemám ani koho potkat - mnozí kamarádi udělali totéž co já - sbalili kufry a odešli. Ať už sbírat jablka do Itálie, dělat na stavby do Čech či montovat počítače do Anglie. Bratranec je programátor, ten odešel do Německa. A abych nezapomněl - moje máma si před pár lety udělala pečovatelský kurz, naučila se základy němčiny a šla opatrovat starší lidi do Rakouska. Tam pracuje hodně Slovenek. Dva týdny se stará o starého strýčka, který je na vozíčku, a dva týdny je doma. A vydělá třikrát tolik, jako když dělala v Medzilaborcích prodavačku v zelinářství na plný úvazek.

Po vypuknutí krize to šlo dolů i v Irsku a známým, kteří zůstali na Slovensku, bych nyní nedoporučoval vycestovat. Práce už se nyní nenajde tak snadno, určitě je to zde těžší než před krizí.

Vrátit se mi už na Slovensko moc nechce. Pomalu budu mít 30 let a začínat opět studovat na vysoké? To už není pro mě. Skončil jsem gymnázium, takže nemám ani střední školu či učňovku, abych mohl dělat třeba nějaké řemeslo. Zřejmě jsem odkázán dělat nekvalifikovanou práci do konce života.